

Dzhambazki no és un àngel

«Quatre de cada deu diputats europeus no s'han volgut fer còmplices de la política repressiva espanyola»

El Brexit obligà a una redistribució d'escons i de presència al plenari i a comissions del Parlament Europeu (PE). Els eurodiputats espanyols, que són un 9% del total del plenari i tenien també aquest percentatge en les comissions, prioritzaren la Comissió d'Afers Jurídics, en previsió del cas de la immunitat de Puigdemont-Comín-Ponsatí, n'obtingueren la presidència (Adrián Vázquez de Cs) i el 20% dels membres. Com si això no fos prou, el ponent designat per a dur el cas dels catalans va ser el búlgar Dzhambazki que, per dissimular, es diu Angel. Aquesta perla és un parlamentari d'ultradreta, feixista, racista, homòfob, masclista, xenòfob obsessivament antigitano i unes quantes virtuts morals més.

Aquest paio va ser arrestat per conduir borratxo, intentà passar el control de l'aeroport de Sofia armat amb una pistola, llençà pedres contra un grup de manifestants, insultà diputats d'ètnia gitana i aparegué en un vídeo de Vox on sortia rient i aplaudint un crit tan dialogant i constructiu com ara "*Puigdemont a presó!*"! Evidentment, no es podia trobar ningú més adequat, objectiu i imparcial que ell per ser el ponent d'aquest cas. Ell que, al seu país, va obtenir tan sols 143.830 vots, era, sens dubte, la veu més adient per afrontar el cas de tres diputats que van aconseguir 1.025.411 vots, amb totes les garanties de seguretat. Tres diputats que van rebre més vots que la llista més votada en 14 estats de la Unió Europea, que van guanyar aquelles eleccions al seu país, i amb els quals, per cert, no s'ha posat en contacte durant tot el període anterior a la votació de dilluns, ni tan sols per fer-los una sola pregunta. Mai, doncs, el PE havia caigut tan baix, ni havia assolit nivells tan elevats de desprestigi institucional, misèria política i sectarisme ideològic.

El fenomen aquest s'havia pronunciat en contra de la Convenció d'Istanbul contra la violència domèstica, acusat el PE de fer propaganda LGBTI i clamat que calia "protegir Bulgària" dels gitanos, els quals, sent com són el 5% de la població total del país, és evident que són una amenaça clara cap als indefensos i minoritaris 95% de ciutadans restants. Tot això l'any passat i l'anterior. El 2019, aquest fitxa es presentà a les eleccions municipals del seu país, amb l'objectiu d'esdevenir-ne el nou batlle de la capital. Amb un programa electoral que podria resumir-se en "netegem Sofia", és a dir, desmuntem els barris perifèrics on es concentra la població gitana i, també, en la prohibició del dia de l'orgull gai, va obtenir el 3,9% dels vots i, feliçment per als habitants de Sofia, el seu somni, malson per als altres, s'esvaí.

És l'informe d'aquest peça que quasi el 58% dels eurodiputats han votat favorablement, tot aixecant així la immunitat als tres catalans, prerrogativa que mantenen tots els altres, una decisió que serà recorreguda pels tres diputats. Però aquest percentatge ha estat assolit comptant amb el suport i la complicitat dels tres grans grups ideològics del PE, l'aliança interpartidista espanyola i tot l'aparell de l'estat fent la seva feina, pagada també per nosaltres. Amb l'excepció de Podemos que s'hi oposà, PSOE, PP, Cs i Vox s'han posat d'acord per votar el mateix, perquè pensen el mateix sobre aquest tema, i no han votat com a socialdemòcrates, liberals, dreta o ultradreta, sinó, exclusivament, com a espanyols. Que, malgrat tot el pes i la inèrcia de la lògica dels estats, hi hagi hagut un 42% d'europarlamentaris que hi hagi votat en contra és una mala notícia per a Espanya, l'únic dels estats membres que, en el seu codi penal, té un delictes anomenat "sedició".

És significatiu que, entre els que Espanya no ha estat capaç de convèncer, hi ha ni més ni menys que socialistes com Ana Gomes, candidata a la presidència de Portugal fa just un mes, Alfred Stan, ex-primer ministre de Malta, o la belga Kathleen Van Brempt, coordinadora del grup socialista al PE. 248 vots en contra i 42 abstencions és una xifra molt alta de rebuig a la posició espanyola i, de forma indirecta, de suport o, si més no, de comprensió cap a la causa catalana i de rebuig de la repressió. L'oficina dels tres diputats ha fet una feina excel·lent, prèvia a la votació,

de manera que Puigdemont ha aparegut en els mitjans informatius més importants de 17 estats membres i, després de dilluns, les seves entrevistes i la informació sobre el tema català continuen prodigant-se i situant-lo, de bell nou, en un lloc central. Cal destacar, també, el suport d'una seixantena d'antics eurodiputats fent costat a Puigdemont-Comín-Ponsatí, entre els quals el líder del maig del 68, Daniel Cohn-Bendit, l'ex-lehendakari C.Garaikoetxea, la socialista catalana Maria Badia, o els antics ministres de Defensa de Bèlgica o d'Afers Exteriors d'Eslovènia. Mai una votació d'immunitat no havia tingut tanta repercussió a Europa.

Curiosament, els partits espanyols del règim, pràcticament tots llevat de Podemos, que ha tingut una actitud positiva, han parlat de "victòria inqüestionable de la democràcia i per a Espanya", amb un 58%. Em demano si, aquest mateix percentatge de vots favorables a la independència de Catalunya en un referèndum, els faria reconèixer també que ha estat una "victòria inqüestionable de la democràcia i per a Catalunya", com ells han fet ara. Crida l'atenció que, sent una "qüestió interna espanyola", el conflicte que Espanya manté sense resoldre democràticament amb Catalunya hagi arribat a la màxima institució democràtica d'Europa i, paradoxes de la vida, hagi estat ni menys ni menys que la ministra espanyola d'Afers Exteriors i no el de Justícia, d'Interior o d'Administracions Territorials, qui n'hagi comentat l'esdeveniment europeu.

Això no s'acaba aquí, ja que el PE haurà d'esbrinar ara l'origen de les filtracions sobre el suplicatori dels tres diputats, filtració que segueix el bo i millor de la més genuïna tradició espanyola i que permet fer-se una certa idea sobre la seriositat de certes pràctiques habituals en l'administració de justícia a Espanya. I també haurà de pronunciar-se sobre la informació apareguda al diari *El Mundo* segons la qual l'Audiència Nacional hauria autoritzat escoltes telefòniques secretes d'una quinzena de persones properes a Puigdemont i, probablement, ell mateix, tot i gaudir d'immunitat. En fi, aquí no s'acaba res, ja que la darrera paraula l'acabarà tenint la justícia belga i, fins ara, el sistema judicial belga, alemany i escocès mai no ha donat la raó al Tribunal Suprem d'Espanya, ni a les pretensions venjatives de certs jutges. Quatre de cada deu diputats europeus no s'han volgut fer còmplices de la política repressiva espanyola i això, diguem-ho també, ha estat en bona part gràcies a aquella vella afirmació que tanta fortuna aconseguí per aquests verals: la feina ben feta no té fronteres.